

I nationens tjeneste

Philip Chr. Ulrich

I nationens tjeneste

David H. Petraeus og USA i krig
Fra Vietnam til Islamisk Stat

Syddansk Universitetsforlag 2018

© Forfatteren og Syddansk Universitetsforlag 2018
University of Southern Denmark Studies in History and Social Sciences vol. 553
Sat og trykt af Specialtrykkeriet/Arco, Skive

Omslag: Klaus Bjerager
Omslagsfoto: US Navy

ISBN 978 87 408 3116 0

Mekanisk, fotografisk, elektronisk eller
anden mangfoldiggørelse af denne bog
er kun tilladt med forlagets tilladelse eller
ifølge overenskomst med Copy-Dan.

Syddansk Universitetsforlag
Campusvej 55
5230 Odense M

www.universitypress.dk

Indhold

Forord af Niels Bjerre-Poulsen	9
Indledning	
Petraeus – legenden og hans spektakulære fald	15
Kapitel 1	
En hul hær – nederlaget i Vietnam	21
Nederlaget i Vietnam	
Kadet Petraeus	
Den første mentor – general Knowlton	
Hæren efter Vietnam	
Kampen for et nyt militær	
Petraeus' begyndelse i hæren	
Kapitel 2	
Genopbygningen af hæren	31
Petraeus ved en skillevej	
Den anden mentor – general Galvin	
Udpeget blandt eliten	
Petraeus' akademiske afbræk	
Petraeus' konklusioner	
Det intellektuelle opgør i militæret	
Nye doktriner	
Kapitel 3	
En genopstanden hær	43
Vietnam-generationens gennembrud	
Nærdødsoplevelse til træning	
Afsted til Caribien	
Den fortsatte kærlighed til faldskærmstroppe	
Tilbage til faldskærmstroppe og videre til Balkan	
Bushs opgør med Clintons udenrigspolitik	
Kapitel 4	
11. september og USA's svar	57
Fundamentet for krigen mod terror	
Spørgsmålet om krigen	

Diplomatiske og fortsatte interne problemer
Specialstyrker til Afghanistan
Efterspillet i Afghanistan

Kapitel 5

Petraeus i kampens hede 65

Fokus flyttes mod Irak
Strid om planen for krigen
Petraeus og den 101. Luftbårne Division
Afsted til krigszonen
Shock & Awe
Over grænsen ind i Irak
Kampen om An Najaf
Afsted mod Bagdad
En usikker situation
Kong David
Kaos begynder
Fundamentet for sunni-oprøret
Tilbage til Irak
Ledelsesproblemerne forværres

Kapitel 6

Oprøreren i maskinrummet 93

Akademikere samles til opgaven
Gode råd udefra
En ventil for frustrationer
”Ryd! Hold! Byg!”
En nedadgående spiral
Tankerne om en strategiændring
George W. Bushs beslutning

Kapitel 7

De store idéer i Bagdad 111

Inspireret af Saddam Hussein
En risikofyldt strategi
Hjælp fra uventet kant
Rapportering til Kongressen
Maliki-regeringen – del af løsningen eller af problemet?
Slaget om Sadr City i marts 2008
Tilbage til politisk kamp i USA

Redningsmanden Petraeus
Succesen i Irak

Kapitel 8	
Vejen til Irak – opgøret med læren fra Vietnam	135
Hvad havde man lært	
Fastholdelse af forandringen i hæren	
Intens modstand fra egne rækker	
Læren fra Vietnam kontra Irak	
Fra skyggen af Vietnam til skyggen af Irak	
Kapitel 9	
Prokonsul for Mellemøsten	145
Rollen og livet som Combatant Commander	
Obama og ”den nødvendige krig”	
Eskalation fra begyndelsen	
Ny chef i Afghanistan	
Sammenstød mellem Det Hvide Hus og Pentagon	
McChrystals analyse af situationen	
Processen mod en afgørelse	
Yderligere tropper til Afghanistan	
McChrystal må fjernes	
Kapitel 10	
Frelserfiguren	165
Lokale sikkerhedsstyrker	
Rapport til Kongressen	
Stort fremskridt i krigen mod terror	
Amerikanske erfaringer	
Kapitel 11	
Petraeus og soldater i amerikansk politik	175
Irak-krigen kædet til Petraeus’ person	
Forholdet til Bush	
Diskussion om en femte stjerne	
Petraeus i litteraturen	
Forholdet til Obama – en trussel mod kontrollen med militæret	
Forholdet til Obama – potentiel politisk modstander	
Militærfolk til amerikansk valg	
Trods den dårlige historik – Petraeus’ chance	

Kapitel 12	
Krigen i skyggerne – og nye globale dynamikker	191
Høring om CIA – og Afghanistan	
Petraeus som CIA-direktør	
Militariseringen af CIA	
Det Arabiske Forår	
Endelig ude af Irak	
Borgerkrigen i Syrien – en sikkerhedspolitisk balancegang	
Angrebet på amerikanere i Benghazi	
En skandaleombrust afsked	
Afløringerne og teorierne	
Epilog	
Den faldne frelser	209
Kontroversielt lærerjob	
Job i finansvirksomhed	
Petraeus plejer sit eftermæle	
Kriminalefterforskning og mulig retsforfølgelse	
Vennerne støtter Petraeus	
Generalens varige betydning	
Fremtiden for oprørsbekæmpelse	
Fremtiden for Petraeus	
Forfatterens tak	227
Noter	229
Litteraturliste	259

Forord

Niels Bjerre-Poulsen

USA er født med et ambivalent forhold til hære og soldater. På den ene side var de primære magtmidler for Europas konger, og USA skulle være noget andet – et ”frihedens værksted”. På den anden side var en selvstændig amerikansk nation resultatet af en krig – et væbnet oprør mod Storbritannien – og den unge nations største helt var general George Washington.

James Madison, der havde været en ledende kraft i udformningen af forfatningen i 1787, skrev nogle år senere: *”Af alle fjender mod den offentlige frihed, er krig måske den største, fordi den indbefatter og nærer kimen til enhver anden fjende. Krig er fader til hære, og af disse følger gæld og skatter; og hære og gældsbyrder og skatter er de velkendte instrumenter til at bringe de mange under de fås dominans”*. Som flere andre forfatningsfædre modsatte Madison sig også, at USA skulle have en stående hær, for en sådan hær kunne måske give en amerikansk leder muligheden for at tiltage sig de samme magtbeføjelser som en europæisk konge. I stedet fik Kongressen beføjelser til at *”samle og støtte hære”*, og det blev også Kongressen, og ikke præsidenten, der fik beføjelser til at erklære krig.

Med tiden vandt ideen om en stående hær og professionelle soldater, frem for ”borger-soldater”, dog frem. Forfatningsfædrenes insisteren på, at hære ikke måtte blive et politisk magtmiddel, forhindrede heller ikke, at ambitiøse officerer kunne drage stor nytte af deres militære bedrifter og ledelseserfaringer til at skabe sig en politisk karriere. De kunne også drage fordel af en udbredt mistro til selve ideen om politiske partier og professionelle politikere.

Siden USA's første nationalhelt, general Washington, også blev USA's første præsident, har amerikanerne været fascinerede af idéen om den upartiske soldat, der, drevet af renlivet patriotisme, henlægger sin tjeneste til den politiske arena. General Washington var rollemodellen, der blev valgt til posten uden nogen modkandidater. Siden har hele 11 tidligere generaler gjort tjeneste i Det Hvide Hus – Andrew Jackson, William H. Harrison, Zachary Taylor, Franklin Pierce, Andrew John-

son, Ulysses S. Grant, Rutherford B. Hayes, James A. Garfield, Chester A. Arthur, Benjamin Harrison og Dwight D. Eisenhower. Nogle af dem gik ind i politik med en veritabel heltestatus fra deres resultater på slagmarken. Andre måtte nøjes med at plædere for, at deres erfaringer med militær ledelse også var anvendelige i politik.

Flere af det 20. århundredes amerikanske præsidenter og præsidentkandidater har kunnet trække på deres krigserfaringer i valgkampen – det var eksempelvis tilfældet for John F. Kennedy, George Herbert Walker Bush, John Kerry og John McCain – men det er værd at bemærke, at kun én general, nemlig Dwight D. Eisenhower, i løbet af hele det 20. århundrede endte i Det Hvide Hus. Mange håbede op til valget i 1996 på, at general Colin Powell ville melde sig som præsidentkandidat. Han var dengang den måske mest respekterede mand i USA, men undlod alligevel – måske mest af private årsager – at gå efter præsidentposten. Efter Powell har de største forhåbninger knyttet sig til denne bogs hovedperson: general David Petraeus.

Petraeus er uden tvivl sin generations mest berømte general, både på grund af sin indsats på slagmarken og på grund af sin militærstrategiske tænkning. Af grunde, som denne bog redegør glimrende for, har han imidlertid (endnu) ikke forsøgt at vinde nationens højeste embede. Det gør ikke denne bog mindre relevant, for det er ikke primært beretningen om en mand, der kunne være blevet præsident i USA, eller for den sags skyld om en mand, der måske en dag kan blive det. Det er derimod beretningen om en mand, der, trods sin modvilje mod at blive direkte involveret i partipolitik, har formået at sætte et markant aftryk på såvel den militærstrategiske debat, som på de senere års politiske debat i USA.

En stor del af general Petraeus' indflydelse må selvfølgelig tilskrives den institution, han repræsenterer. Særligt siden Anden Verdenskrig har det amerikanske militær – på trods af Forfatningsfædrenes betænkeligheder – været en magtfaktor i amerikansk politik. Paradoksalt nok er det måske netop den omstændighed, at kontrollen med militærets budgetter sorterer under Kongressen, der har givet dets talsmænd så stor politisk indflydelse. Når de enorme forsvarsbudgetter, troppeantal i verdens brændpunkter samt ikke mindst produktion og indkøb af nyt materiel og nye våbensystemer skal behandles, har værnene siden Anden Verdenskrigs afslutning udviklet sig til særdeles effektive lobbyorganisationer, med mange muligheder for at nå direkte ud til den amerikanske offentlighed. Markante offentlige skikkelser som David Petraeus spiller i den forbindelse en betydelig rolle.

Petraeus har beklædt adskillige ledende poster i den amerikanske hær. Blandt andet har han været øverstkommanderende for United States Central Command – en af den amerikanske regerings vigtigste udenrigspolitiske poster – og han har i flere omgange stået i spidsen for både amerikanske og internationale styrker under de langvarige militære engagementer i Afghanistan og Irak. Midt i sin lange militære karriere har han også holdt pause for at tage en ph.d.-grad i International Politik fra Princeton University.

Var Petraeus i mange år mest kendt i militære kredse, så var det hans indsats i Irak, der nærmest gav ham heltestatus i den brede amerikanske offentlighed. Hans ry som USA's førende ekspert i oprørsbekæmpelse fik i begyndelsen af 2007 præsident George W. Bush til at give ham kommandoen i Irak, i håb om, at han kunne vende udviklingen i landet, og han blev snart set som manden, der havde forhindret, at situationen i landet gik fra skidt til langt værre.

Hvor store forhåbninger præsidenten havde om, at netop Petraeus kunne skabe militær fremgang, fremgår tydeligt af den omstændighed, at han i løbet af det næste halve år nævnte dennes navn 150 gange i taler og på pressekonferencer. Og Petraeus' nye strategiske tiltag, som blandt andet bestod i tættere alliancer med en række lokale sunni-grupperinger, blev faktisk en succes. De fleste militæranalytikere giver ham således en betragtelig del af æren for, at Irak ikke havnede i en regulær borgerkrig.

I 2011 forlod Petraeus militæret for at tiltræde stillingen som præsident Obamas chef for efterretningstjenesten CIA. Onde tunger ville vide, at Obama først og fremmest havde udnævnt ham for at mindske chancen for, at han ville stille op som Republikanernes præsidentkandidat i 2012. Petraeus benægtede ganske vist selv, at han havde planer om at gøre det, men de taler, han holdt i tidlige primærvalgsstater som Iowa og New Hampshire, blev alligevel af mange tolket som tegn på, at han i det mindste undersøgte mulighederne. Hvis der var noget hold i rygterne om præsident Obamas motiver, så forstår man ham godt, for Petraeus havde på dette tidspunkt nærmest fået status af nationalhelt. Der var da heller ingen medlemmer af Senatet, som stemte imod hans udnævnelse.

Det var ikke kun Petraeus' stjernestatus og omfattende foredragsvirksomhed, der fik mange til at gisne om hans politiske ambitioner: Det var også den omstændighed, at han gennem hele sin militære karriere havde demonstreret veludviklede politiske instinkter. Desuden var han oftest særdeles generøs med både sin tid og med oplysninger

til journalister og sikkerhedsanalytikere – især hvis de arbejdede på historier, der styrkede billedet af ham som en mand med en plan.

Det var ironisk nok denne generøsitet – og måske også en god portion forfængelighed – der i 2012 fik generalen til at gøre noget, som snart gav ham et gevaldigt hak i renommeet og dermed gjorde vejen til en mulig politisk karriere meget længere. Ikke længe efter at præsident Obama havde udnævnt ham som chef for efterretningstjenesten CIA, havde han indledt et forhold til en journalist ved navn Paula Broadwell, der var ved at skrive en biografi om ham. Petraeus viste hende sine notesbøger, der rummede adskillige fortrolige og hemmelige oplysninger – i flere tilfælde oplysninger, der kunne have bragt liv i fare, hvis de var faldet i de forkerte hænder. Da dette blev afsløret, havnede han ikke alene i sladderspalterne på grund af utroskab, men også på anklagebænken. Det var en forsømmelse, som på næsten alle måder var i strid med det offentlige billede, han havde formået at opbygge. Alene skødesløsheden skadede hans omdømme betydeligt.

Det var også en forsømmelse, som kostede ham jobbet som chef for CIA. Efterfølgende blev han i 2015 idømt en betinget dom og en bøde på \$100.000. Den efter omstændighederne ret milde straf, samt den omstændighed, at sagen ikke aldeles afskar ham fra indflydelse, vidner om den særegne status, Petraeus havde opnået – såvel blandt amerikanske politikere som i offentligheden. Flere folk i Obama-administrationen blev ved med at trække på hans ekspertise, og i december 2016 var han blandt spidskandidaterne til posten som udenrigsminister i Trump-regeringen.

Philip Chr. Ulrich fortæller her den fascinerende beretning om general Petraeus' karriere og vej til heltestatus i USA, men han anvender også denne beretning til at fortælle den større historie om udviklingen i det amerikanske militær og i den militære tænkning i årtierne efter den gennemgribende ydmygelse, som USA oplevede i Vietnam.

Skønt supermagten efter mere end 10 års krig havde trukket alle sine tropper ud af Vietnam et par år tidligere, blev Saigons fald i foråret 1975 både hjemme og i resten af verden set som et amerikansk nederlag. David Petraeus kom til at spille en vigtig rolle i bestræbelserne på at rehabilitere den amerikanske hær og nytænke dens rolle og doktriner. Hans afhandling *The American military and the lessons of Vietnam: A study of military influence and the use of force in the post-Vietnam era*, og ikke mindst hans nye ideer om oprørsbekæmpelse, bidrog fra 1980'erne og frem betydeligt til debatten. Det var en debat, der ikke kun drejede sig om militære doktriner, men også mere overordnet om,

hvordan brugen af militær magt kunne og burde indgå i supermagtens samlede udenrigspolitik. Ikke mindst Bush-regeringens handlinger efter angrebene på New York og Washington den 11. september 2001 satte for alvor skub i denne debat.

Med general Petraeus som en central skikkelse fører Philip Chr. Ulrich med sikker hånd læseren igennem det kaotiske begivenhedsforløb, som fulgte – især da Bush-regeringen i 2003 valgte at påbegynde en ny krig i Irak. Han giver ligeledes et fremragende indblik i de vedvarende spændinger mellem politikere og generaler i et demokrati, der råder over det største militære apparat, verden endnu har set. De krige, der dannede baggrund for Petraeus' stjernestatus, er endnu ikke afsluttede, og generalens tanker om, hvilke roller det amerikanske militær kan og bør påtage sig i internationale brændpunkter, er fortsat lige aktuelle.

Indledning

Petraeus – legenden og hans spektakulære fald

Den 22. september 2015 var stemningen i Washington D.C. anspændt, og mediernes opmærksomhed var rettet mod Kongressen. Det var en uge efter, at den amerikanske militære øverstbefalende i Mellemøsten, general Lloyd Austin, var kommet med indrømmelser, som viste, at centrale elementer af præsident Obamas strategi for krigen mod Islamisk Stat ikke virkede.

Senator John McCain var formand for Senatets Forsvarsudvalg og skarp kritiker af præsidentens indsats i Mellemøsten. Denne dag havde han kaldt en gammel kending til Kongressen for at give sin vinkel på USA's politik i Mellemøsten.

Det var tre år siden, den pensionerede general David Howell Petraeus sidst havde været i Kongressen. I mellemtiden havde han været genstand for en flerårig efterforskning udført af FBI og Justitsministeriet, en efterforskning, som i marts 2015 ledte til en dom for at have delt hemmelige dokumenter med sin elskerinde. På trods af sin meget pinlige afsked med det offentlige liv som resultat af en skandale så var Petraeus stadig en helt blandt mange i det sikkerhedspolitiske miljø i USA. Hans status kom af hans tid som øverstbefalende i Irak fra 2007-2008, hvor mange mente, han reddede USA fra nederlag. Fra 2008 og frem til sin tvungne pension i 2012 nåede han også at lede NATO's styrker i Afghanistan og være direktør for CIA.

Senator John McCains introduktion af Petraeus denne dag bar tydeligt præg af denne fortsatte heltestatus:

Eight years ago -- eight years ago, our Nation was losing a war in Iraq. Despite the assurances of the Bush administration, the generals and leaders there, despite the favorable comments of, at that time, Secretary of Defense, who said, quote, "Stuff happens" and other equally ridiculous comments, we were losing the conflict. [...] And then a seminal event took

*place before this committee, a day that I will never forget. On September 11th, 2007, General David Petraeus appeared before this committee with Ambassador Ryan Crocker. Their compelling testimony was critical in securing support for the surge. An integrated civil-military campaign plan that defeated al-Qaeda in Iraq, brought security to the Iraqi people and created the possibility for meaningful political reconciliation.*¹

Så stor var den pensionerede generals stjerne, at han stadig kunne blive inviteret til Kongressen for at redegøre for sine holdninger til den siddende præsidents strategi i Mellemøsten. På trods af en dom for lækage af hemmelige dokumenter.

I 2015 var Petraeus blevet et symbol på en tid, hvor udsigterne havde været positive for udviklingen i Irak. En tid, hvor det så ud til, at amerikansk beslutsomhed og lederskab havde ledt til en forbedring i sikkerhedssituationen i Irak og en national genrejsning. Dette billede af Petraeus, og hvad han havde opnået i Irak, stod i skarp kontrast til den situation, som USA stod i ved høringens begyndelse den 22. september 2015. Irak var igen på randen af opløsning, Islamisk Stat havde erobret store områder af landet, og den amerikanske strategi var i ruiner. Derfor rakte man nu tilbage i historien og bragte en national helt frem – for at høre, hvad han mente om sagen.

I de 11 år fra terrorangrebene 11. september 2001, til han måtte fratræde sin stilling som direktør for CIA, gik Petraeus fra at være en ukendt etstjernet general til at blive den mest fremtrædende officer i sin generation. Dette skete ved, at han blev foregangsmand for en forandring i den måde, den amerikanske hær tænkte krig på, og ved at implementere disse tanker i Irak og som chef for NATO's mission i Afghanistan. Til sidst i sin karriere ledte han USA's krig mod terror som direktør for CIA.

Anledningen til Petraeus' berømmelse var, at den amerikanske hær viste sig uforberedt på den krisesituation, som opstod i Irak efter invasionen i marts 2003 med politisk uro, sekterisk vold kombineret med oprør mod den irakiske regering og mod den amerikanske tilstedeværelse i landet. Efter Vietnam-krigen havde man nemlig valgt at fjerne al viden om, hvordan man håndterer oprørs- og stabiliseringsoperationer – netop den type udfordringer, man nu stod over for. Information, som kunne have hjulpet i sommeren og efteråret 2003. Her gjorde Petraeus' baggrund ham unikt velegnet til at blive forgangsmand for en forandring, som skulle til for at tilpasse sig den reelle situation i Irak.

David Petraeus var nemlig ikke en hvilken som helst officer. Gennem det meste af sin karriere var han gået mod strømmen. I 1980'erne så mange i den amerikanske skævt til folk med en akademisk uddannelse. På det tidspunkt valgte Petraeus at sætte sin militære karriere på pause for at tage en ph.d.-grad i International Politik fra Princeton, hvor han skrev sin afhandling om Vietnam-krigens indflydelse på amerikansk anvendelse af militær magt. Et potentielt yderst sprængfarligt og karriereskadeligt emne, hvis man kom frem til, hvad hæren så som den forkerte konklusion. Gennem sit akademiske arbejde og personlige interesser fik den senere general en bred viden om befolkningsfokuseret oprørsbekæmpelse – emnet som den amerikanske hær ikke ønskede at beskæftige sig med efter Vietnam-krigen, men som fik en renæssance i Irak.

Samtidig betød Petraeus' studier af læren fra Vietnam-krigen, og hans karriere i en hær plaget af spøgelseerne fra nederlaget i Sydøstasien, at han repræsenterede en generation af officerer, som fungerede som bindeled mellem den tids definerende konflikt – nemlig Vietnam – og nutidens ditto i Irak. Hans akademiske baggrund samt hans interesse for oprørsbekæmpelse og erfaringerne fra Vietnam-krigen var netop, hvad der gjorde Petraeus velegnet til at træde i karakter i krige i Irak og Afghanistan. Han var ikke bange for at tænke ud af boksen og brugte år på at studere, hvad USA havde gjort galt i Vietnam, og hvordan det havde influeret militæret efterfølgende.

Han er af mange blevet set som en politisk begavelse i særklasse, med gode relationer til politikere på begge sider af det politiske spektrum, dog først og fremmest til det republikanske parti. Ud over at have gode politiske relationer, og stigende magt i den amerikanske hær, var Petraeus også yderst bevidst om vigtigheden af et godt forhold til medier.

Det tætte forhold mellem Petraeus og diverse medier gør kildematerialet om ham meget positivt ladet. Der findes et utal af portrætter af generalen, helt fra hans tid som chef for den 101. Luftbårne Division under invasionen af Irak i 2003, og frem til han trådte tilbage som direktør for CIA i 2012. Mange af disse portrætter fremstiller Petraeus som en heltefigur, en, som kunne lede USA væk fra nederlagets rand – og senere portrætter fremstiller ham som en, som netop havde reddet den amerikanske indsats fra nederlag. Der findes også kritiske portrætter af ham som for eksempel fra magasinet *Rolling Stone*. Langt størstedelen af materialet er dog af en yderst positiv karakter.²

Det meget positivt ladede billede af ham skyldes især to faktorer.

For det første hans evne til at styre medie billedet gennem tætte forbindelser til journalister og mediechefer. Petraeus var altid klar til at kommentere på sager og villig til at lade journalister følge ham omkring. Dermed kunne han i høj grad styre det billede, som blev lavet af ham. For det andet: et behov i USA for en helt. Optakten til Irak-krigen blev set som et bedrag af den amerikanske befolkning, og krigens efterfølgende gang gav ikke mange lyspunkter eller helte at se op til. Den vej og forandring, som Petraeus stod i spidsen for fra 2006 og frem, betød derfor, at han opfyldte et basalt behov for den amerikanske offentlighed – en heltefigur, som kunne redde situationen. Hans folkelige status nåede en sådan højde, at han i 2009 blev valgt til at forestå lodtrækningen ved det års Super Bowl-finale i amerikansk fodbold.³ Det næsten entydigt positive billede ændrede sig dog, da det blev afsløret, at han havde haft en affære med Paula Broadwell, som i 2012 udgav en biografi om ham. I forbindelse med afsløringen kom flere kritiske historier ud om generalen, og især hans tætte forhold til pressen blev debatteret. Disse historier er med til at give et mere nuanceret billede af Petraeus og hans karriere, men den overvejende del af kilde materialet om hans person og karriere er altså stærkt tendentiøst, og det må man tage højde for i synet på hans liv og karriere.

Generelt havde Petraeus gennem hele sin karriere skilt vandene. Mængden af folk, som denne yderst ambitiøse officer havde skubbet til side på sin vej til toppen, var stor. Men kun en ting havde betydet noget for Petraeus – at nå toppen af det militære system.

Petraeus' stilling i det amerikanske politiske system blev i sidste ende så markant, at han blev set som en politisk aktør og en potentiel modstander for præsident Barack Obama. Derfor mener nogle, at han blev forbigået, da der skulle udnævnes en ny forsvarschef, den øverste post i det militære system, og i stedet udnævnt til direktør for CIA.

Petraeus' medvirken til udvikling og implementering af nye tanker om krigsførelse, stillingen som øverstbefalende i både Irak og Afghanistan og sidst som direktør for CIA betød, at Petraeus blev den mest fremtrædende officer i tiden efter terrorangrebene 11. september 2001.

Hans magtfulde position i amerikansk politik blev kun standset af hans eget fejltrin, da han blev afsløret i at have haft en affære. En afsløring som betød, at Petraeus måtte trække sig som direktør for CIA og fjerne sig fra offentlighedens søgelys.

Petraeus' eftermæle blev for alvor truet i januar 2015, da efterforskere fra FBI og Justitsministeriet anbefalede, at man rejste tiltale mod ham for at lække hemmelige dokumenter til Paula Broadwell. I det

efterfølgende forløb greb Petraeus' netværk ind, og han slap med en markant mildere dom, end man havde set i tidligere lignende sager. Trods den milde dom vendte sagen tilbage i januar 2016 og kastede endnu en gang en skygge hen over generalen. På dette tidspunkt blev det offentligt kendt, at forsvarsminister Ashton Carter overvejede at degradere Petraeus med tilbagevirkende kraft for hans lægges. På trods af at sagen endte med, at militæret ikke ville foretage sig yderligere overfor den pensionerede general, så lå sagen stadig som en tung skygge over generalen.⁴ Ligeledes dukkede sagen igen op til overfladen i slutningen af 2016, da Petraeus kom i spil til posten som udenrigsminister for Donald Trump. Den pensionerede general blev inviteret til samtale i Trump Tower i New York og udtalte sig positivt i medierne om de mulige udsigter til en post i den kommende Trump-regering. Ligeledes udtalte Donald Trump sig positivt om den pensionerede general.⁵ Mange overskrifter om hans muligheder var dog fyldt med referencer til hans dom for deling af hemmelig information. Ironien ved, at Trump skulle vælge en general, som var dømt for noget sådant, til udenrigsminister efter at have angrebet Hillary Clinton i månedsvis for sløset omgang med sin e-mails server, var for mange for tyk.⁶ Valget faldt i sidste ende på Rex Tillerson, administrerende direktør i oliefirmaet Exxon, og forløbet viser, at sagen fortsat vil hænge over generalen som en tung og næsten ugennemtrængelig skygge i mange år.

Det er noget af det, som gør historien om Petraeus så fascinerende. Han nåede de øverste lag af sin profession, sad med ved bordet, når de vigtigste sikkerhedspolitiske beslutninger skulle tages i flere år, hvor USA var i krig flere steder i verden. Men lige så højt som han nåede, lige så dybt har hans fald været, ramt af en selvskabt skandale, som ikke vil løsne grebet i ham.

Denne bogs formål er at vise og diskutere et mere nuanceret billede af Petraeus' rolle i amerikansk sikkerhedspolitik i perioden efter 11. september 2001. Dette gøres blandt andet ved at vise den udvikling, som han og det amerikanske militær gennemgik efter Vietnam-krigen, og hvilke forandringer der skete i årtiet efter terrorangrebene på New York og Washington D.C.

Dette er historien om en af de mest betydningsfulde personer i amerikansk politik i 2000-tallet.